Після кодування у безкоштовному доступі залишиться низка українських каналів

Увімкнули телевізор, а там «білий шум»? Не засмучуйтеся — це реліктове випромінювання Всесвіту, що лишилося після Великого Вибуху. Побачити це — куди дивовижніше, ніж будь-яке телешоу.

Якщо серйозно – з 28 січня 23 українські телеканали закодували свій супутниковий сигнал. Раніше їх можна було дивитися безкоштовно. Тепер доведеться сплатити абонплату. Водночас у вільному доступі лишаються російські пропагандистські канали. Багато українських сімей можуть за інерцією дивитися саме їх. Це ймовірно послабить інформаційну безпеку України.

Але не поспішайте розганяти «зраду». Після кодування у безкоштовному доступі на супутнику все ще залишиться низка українських інформаційних каналів та деякі розважальні. Про них і розкажемо.

Відкриті українські канали
Amos 3/7, 4.0°W

UA:Закарпаття – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11140 H
Перший Діловий – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11140 H
Прямий HD – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11140 H
UA:Донбас – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11140 H
News 24 Україна – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11175 H
UA:Крим – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11175 H
Прямий – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11175 H
Еко ТВ – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11175 H
ATR HD – Швидкість / SR 17900, ¾. Частота 12340 H
ATR – Швидкість / SR 17900, ¾. Частота 12340 H
Перший Західний – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
Малятко ТВ – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
Теле Всесвіт (Mpeg 4) – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
ОТБ Галичина – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
Правда тут – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
«Черноморская ТРК» – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
4 канал – Швидкість / SR 20833, ⅞. Частота 12411 H
LALE – Швидкість / SR 17900, ¾. Частота 12340 H

Astra 4A, 4.8°E

4 Канал – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11747 V

ATR HD – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11747 V
ТБ 5 – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11747 V
5 канал HD (Україна) – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11747 V
5 Канал (Україна) – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12284 V
5 канал – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 12341 H
Перший незалежний – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 11747 V
Music Box – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 11766 H
OTV – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 11766 H
Avers (Mpeg4) – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 11766 H
Кус-Кус (Mpeg4) – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 11766 H
Рада – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12073 H
Рада – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 12341 H
Еспресо ТБ – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12073 H
Громадське ТВ – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12073 H
Караван ТВ – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12073 H
Центральний – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12073 H
Донбас (Mpeg4) – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12130 V
Донбас – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 12245 V
Трофей (Mpeg4) – Швидкість / SR 30000, 3/4. Частота 12265 H
Терра (Mpeg4) – Швидкість / SR 30000, 3/4. Частота 12265 H
Наука (Mpeg4) – Швидкість / SR 30000, 3/4. Частота 12265 H
Фауна (Mpeg4) – Швидкість / SR 30000, 3/4. Частота 12265 H
Київ ТБ – Швидкість / SR 30000, 3/4. Частота 12265 H
Nicktoons (Mpeg4) – Швидкість / SR 30000, 3/4. Частота 12265 H
Сонце ТВ – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12284 V
КРТ – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12284 V
Вінтаж ТБ – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12284 V
UA:Культура – Швидкість / SR 30000, ¾. Частота 12341 H
TBN Україна – Швидкість / SR 27500, ¾. Частота 12380 H
та інші

Як далі дивитися телеканали через офіційний супутник та які є цьому альтернативи – ми розповідали раніше http://bit.ly/2U8bbdH

Дякуємо Andrii Petrov, що звернув нашу увагу на цю тему і

допоміг із збором інформації:)

Як запускають інформаційні віруси в Україні та скільки це коштує

А чи знаєте ви, як запускають інформаційні віруси і і перетворюють українців на націю овочів? Є цілий арсенал інструментів і ціла індустрія вірусмейкерства. Що відбувається по той бік цієї індустрії, скільки коштує запустити

інформаційний вірус, як за допомогою інфовірусів когось “вбивають”, відбілюють і створюють громадську думку. Нам вдалося взяти ексклюзивне інтерв’ю в Oksana Moroz, яка майже 20 років працювала з інформаційними кампаніями та запускала інформаційні віруси. Заварюйте чай і вмощуйтеся зручніше – буде цікаво! http://bit.ly/2uHXasx

Ну і трішки спойлерів:

Є різні ціни на запуск інфовірусів:
– до 1000 доларів – мертвонароджені або сміттєві інфовіруси
– 5-10 тисяч доларів – віруси, які уже можуть нашкодити (в тексті цікавий приклад із відставкою Гончарука)
– 50-100 тисяч доларів – під час виборчих кампаній, для зміни іміджу і тд.

І ще трохи цін на основні інструменти:

– Стаття – залежно від ЗМІ – 500-1000-2000 доларів
– Новина – 100-200-300 доларів
– Лідери думок – 100-300 доларів
– Ботрум (більш-менш якісний) – 1000-2000 доларів

Отже, є інформаційний вірус – він має цільову аудиторію, стріляє в неї. Під впливом цього вірусу людина повинна змінити своє мислення і поведінку. Яка задача індустрії? Досягнути цілі. Для того, щоб її досягнути, людині потрібно дати меседж, в який вона вірить. Найпростіший і примітивний спосіб – запустити фейк.

Більш складний – обробляти людей протягом довгого періоду часу і глобально міняти те, про що вони думають. В процесі такої обробки ми знаходимося протягом останніх 20 років існування України, коли з кінця 90-х нас почали обробляти і отупляти. Це відбувалося на всіх рівнях – від банальних серіалів, музики і до того, що ми звикли називати політичними фейками та маніпуляціями.

Індустрія вірусмейкерства – це, в першу чергу, інструменти, за

допомогою яких досягається ціль. Спочатку – точки вкиду. Розміщення фейкової новини, проведення мітингу чи створення події, яка є початком чогось.

Далі – інструменти масштабування цієї точки вкиду. Це можуть бути або ботруми, або лідери думок, або розганяння по сітці сайтів. Як правило, цілять в активну частину аудиторії: ломи (лідери думок – ред.), активісти. Це також можуть бути вузькі і персональні канали комунікації, коли пишуться запити, атакують месенджери людини, яка є цільовою аудиторією, журналісти підходять і тролять якимись активними запитаннями.

Фактично, відбувається легалізація інформації, завдяки чому люди починають відгукуватися і, відповідно, йде уже народна хвиля.
Коли йде народна хвиля, ціль досягнута. Ось так виглядає спрощена модель індустрії вірусмейкерства.

Як же функціонує вся ця індустрія і що робити нам, простим користувачам – читайте тут http://bit.ly/2uHXasx

---

Нобелівський комітет приписав Івану Франкові російське громадянство

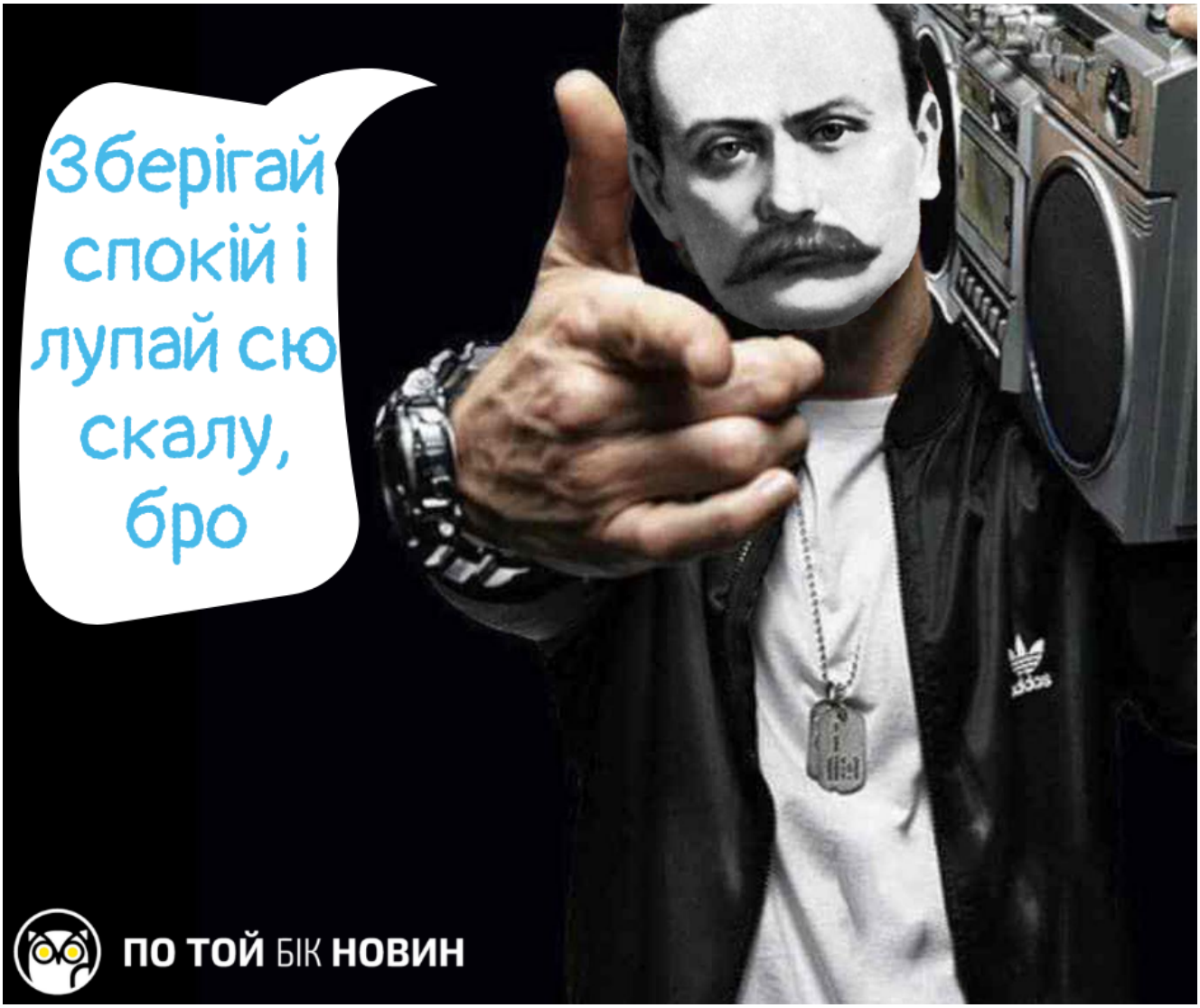

UPD: Друзі, це наша з вами спільна перемога! Нобелівський комітет змінив інформацію на своєму сайті. Відтепер країною проживання Івана Франка значиться “AUSTRIA-HUNGARY (AT) now UKRAINE (UA)”. З 2016 року окремі активісти намагалися примусити комітет зазначити коректну інформацію про українського письменника. Але варто було нам об’єднати зусилля, як у комітеті почули наші заклики і аргументи. Дякуємо всім і кожному!

***

Зрада чи помилка? Нобелівський комітет приписав Івану Франкові фейкове громадянство. Активісти закликають небайдужих писати в комітет скарги «задля відновлення історичної справедливості». Обов’язково – ввічливо та аргументовано.

Що сталося?

1916 року Іван Франко був номінований на здобуття Нобелівської премії з літератури. Того ж року він помер, а премія посмертно не присуджується. Однак інформація про це є на офіційному сайті Нобелівського комітету http://bit.ly/2U8kM43 Проблема в тім, що там написано ніби він мешкав у Російській Федерації. Це брехня.

Іван Франко ніколи не мешкав ані в Російській імперії, ані тим паче в Російській Федерації. І не був громадянином цих державних утворень. Письменник народився в Австрійській імперії, яка існувала в 1804-1867 роках. А помер у Австро-Угорській країні, що проіснувала до 1918 року. В Росії, а точніше підконтрольній їй Україні, він бував лише кілька разів.

«Ніколи країною проживання Івана Франка не була Росія, у жодних політичних формах її існування. Упродовж усього життя він був мешканцем коронного краю Дунайської імперії – Королівства Галіції та Лодомерії (себто Галичини і Волині). Тож, навіть за суто формальними критеріями, країна Івана Франка – це аж ніяк не Російська Федерація», – обурюється директор музею Франка у Львові Богдан Тихолоз.

Хибу на сайті Нобелівського комітету випадково помітив аспірант Львівського університету ім. Івана Франка Руслан Ганущак. Він одразу написав їм листа через форму на сайті. В комітеті спочатку пішли назустріч, прислухавшись до його аргументів. Додали приписку «now UKRAINE» та обіцяли проконсультуватися з істориком зі Шведської академії щодо виправлення країни на рік номінації. Та потім стали посилалися на зайнятість знавців і згодом взагалі припинили відповідати.

«Я й сам про це на якийсь час забув. Але оце нещодавно помітив, що на сайті так нічого і не змінилося. Вирішив розповісти про це публічно», – сказав нам Руслан.

Позиція #ДомуФранка

Львівський національний літературно-меморіальний музей Івана

Франка (Дім Франка – Franko House) готує офіційне звернення до Нобелівського комітету з вимогою виправити помилку в «атрибуції громадянства Івана Франка як номінанта на Нобелівську премію з літератури 1916 року».

«На підставі документальних джерел, копії яких готові надати, засвідчуємо, що він був підданим Австрійської (з 1867 р. – Австро-Угорської) імперії. Тож країна (country) проживання Івана Франка має бути вказана як AUSTRIA (AT) now UKRAINE (UA), а не RUSSIAN FEDERATION (RU) now UKRAINE (UA) (як помилково зазначено в базі даних Нобелівського комітету», – йдеться в заяві музею.

Директор Богдан Тихолоз сподівається, що вирішенню цього питання сприятимуть чинні лавреати та лавреатки премії Нобеля. Зокрема полячка українського походження Ольга Токарчук.

Флешмоб

Нині активіст Руслан Ганущак закликає українців приєднуватися до флешмобу «Українці пишуть листа до Нобелівського комітету». «Якщо хтось володіє англійською на рівні, достатньому для ввічливого та аргументованого ділового листування, запрошую долучатися до акції відновлення історичної справедливості. А якщо ви ще й орієнтуєтеся в історії тих часів і біографії Франка – сам бог велів!» http://bit.ly/38UN0Up На сайті є форма для контакту: http://bit.ly/2O6LHtk

Зберігайте спокій, читайте Франка і лупайте сю скалу.

Нова пошта зобразила мапу

України без Криму?

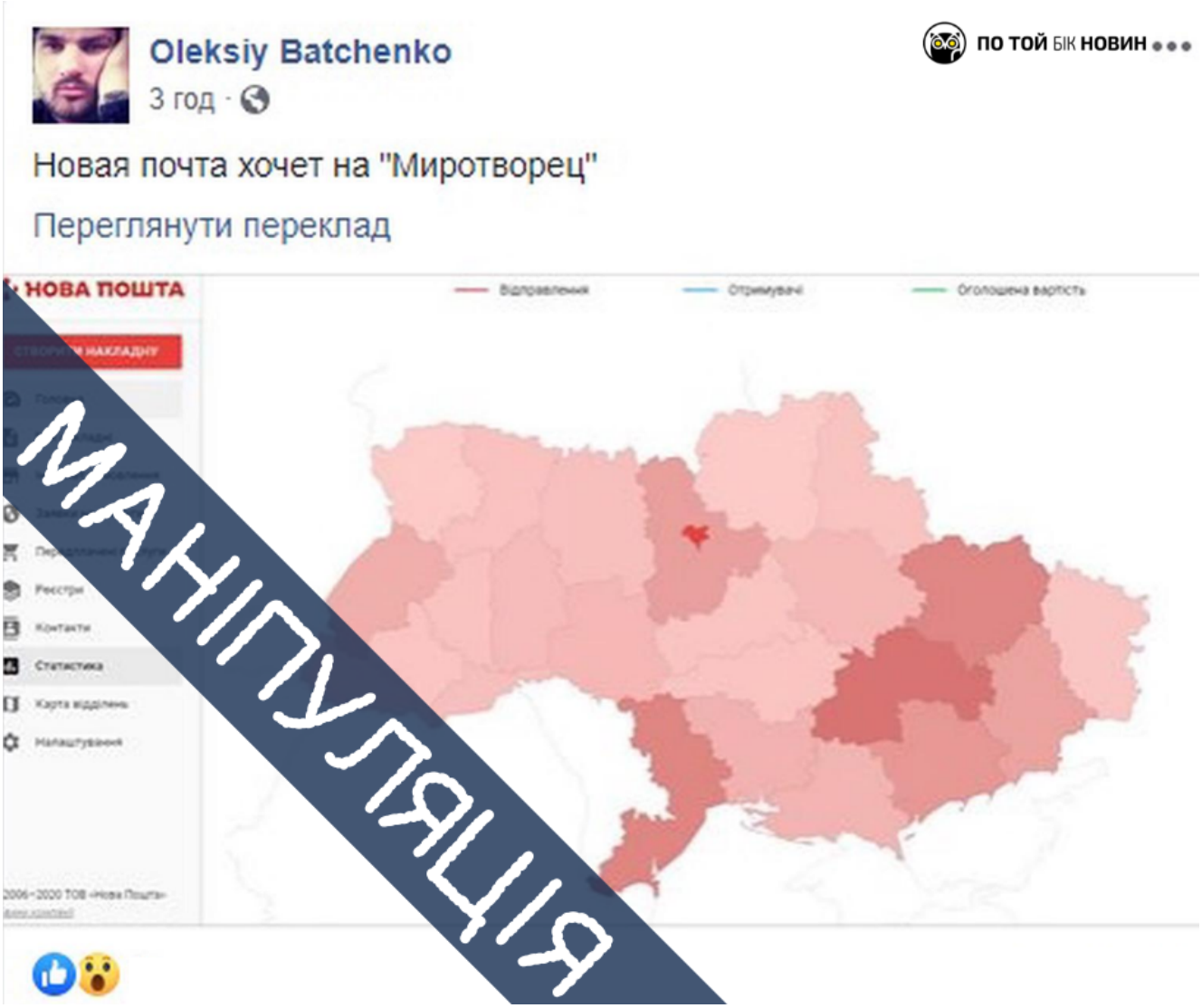

Що ви бачите на мапі? Саме так – Україна без Криму. Здавалося б – зрада без варіантів. Але не все так однозначно.

У мережі почали розганяти «зраду» – Нова Пошта розмістила на своєму сайті мапу України без Криму. «Нова пошта хоче на Миротворець», – обурився користувач Олексій Батченко і розмістив скрін сторінки компанії з обрізаною мапою України http://bit.ly/30N68kd

Перевірити це особисто можна тільки якщо зареєструватися як клієнт компанії і зайти в особистий кабінет у розділ “статистика”. Там підсвічені регіони, куди клієнт надсилає посилки.

Тут і криється секрет «зради». Справа в тім, що Олексій торгує медичним обладнанням. Відтак йому доводиться мати справу з усіма областями України. З усіма крім Криму за зрозумілих причин. Якщо немає відправлень в будь-який інший регіон – хоч Львів, хоч Харків, хоч Київ – він також не підсвічуватиметься. Тож це не «зрада», а радше недогляд розробників.

Скільки вже було схожих випадків: британський тижневик TheEconomist опублікував на ютубі відеоролик, у якому мапа України зображена без Криму http://bit.ly/2GjUuUo, телеканал СТБ продемонстрував Україну без Криму http://bit.ly/2QHoJey, цієї ж помилки припустилися в Monobank http://bit.ly/35s5WYL, а держреєстр виборців України на мапі об'єднаних територіальних громад позначив Крим як російський «Южный федеральный округ» http://bit.ly/2TOW2Ok

У Новій Пошті, знаючи це, могли врахувати больові для України точки. Що в цьому разі можна зробити? Наприклад, зобразити повноцінну мапу з чітко окресленими контурами України. А в регіонах, де вони не працюють просто так і написати – немає відділень або надсилання тимчасово недоступне.

Крим – це Україна. Це варто затямити як державним органам влади, так і приватним компаніям.

Фейкову «хату Леонтовича» хочуть відреставрувати

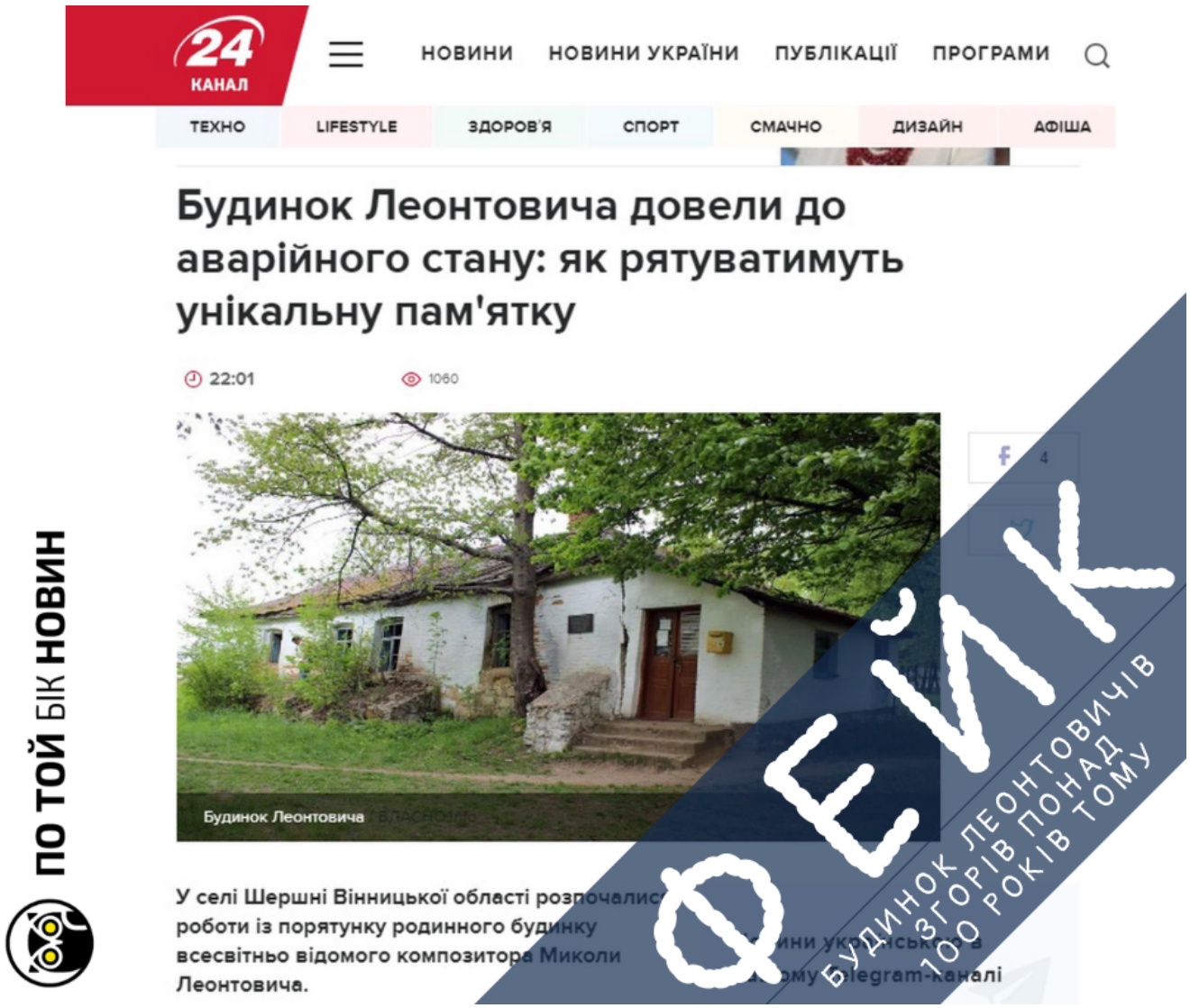

Фейкову «хату Леонтовича» планують відреставрувати. Для цього 23 січня в Києві навіть проводили благодійний концерт. Насправді цей будинок звели вже після смерті композитора. Справжня хата згоріла понад сто років тому. Хочете знати більше правди – читайте далі.

Що сталося?

23 січня в Києві відбувся благодійний концерт, на якому зібрали 150 тисяч гривень «на відновлення будинку українського композитора, автора всесвітньо відомої композиції «Щедрик» Миколи Леонтовича». Серед гостей – народні депутати, політики, громадські лідери, посли іноземних держав, представники українського та міжнародного бізнесу, діячі культури та мистецтва http://bit.ly/3aHhXgv, http://bit.ly/2GcZ9Yv

«Ми не можемо спостерігати осторонь, як десятиліттями

ігнорується проблема будиночку дитинства Миколи Леонтовича, доведеного до аварійного стану. Ми маємо врятувати цю унікальну історичну пам’ятку заради майбутнього», – сказала організаторка заходу президентка Фонду гуманітарного розвитку України Наталія Заболотна http://bit.ly/2TMLfEo

Гроші на відновлення будинку у селі Шершні збирають уже не перший рік. Такі заяви у фонді майже дослівно озвучують, починаючи з 2017 року. На їхні заклики охоче реагують численні ЗМІ. Наприклад, канал 24: «Колгоспна контора, а тепер – пошта: 150-літня хата автора колядки “Щедрик” розвалюється на очах» http://bit.ly/36hGchN

Торік у фонді звітували, що на конкурсі проєктів реновації будинку вже обрано переможця. Ним виявився архітектор Олексій Семирог-Орлик. Його проєкт «передбачає збереження будинку в максимально автентичному вигляді завдяки використанню легких матеріалів та скла. Буде підсилений фундамент, замінена підлога, а стіни очистять піскоструминною обробкою».

Поруч із будинком пропонується звести літній музичний театр під відкритим небом на 350 глядачів та школу-студію з музичними й мистецькими класами для місцевих дітей http://bit.ly/2ve7sRw

Де справжня хата Леонтовичів?

Микола Леонтович народився в сім’ї сільського священника. Батько Дмитро Феофанович служив у Хресто-Воздвиженській церкві села Шершні, що на Вінничині. За кліровими записами, які зберігаються в держархіві Хмельниччини, саме в той час, у 1880 році, на її єдиній присадибній землі збудували дерев’яний будинок на кам’яному фундаменті. Відтак, на думку істориків, закономірно припустити, що саме там Леонтовичі й мешкали.

Дослідник Євфимій Сіцінський у своїй книзі про приходи й церкви Подільської єпархії пише, що у 1898 році священицькі приміщення згоріли від пожежі. Тобто будинок, у якому найімовірніше мешкали Леонтовичі, проіснував лише 18

років http://bit.ly/30HqI5y

«Ґрунтуючись на сільських легендах, деякі активісти намагаються видати за автентичний будинок родини Леонтовичів кам’яну будівлю, вимагаючи перетворити її у меморіальний об’єкт. І навіть звинувачують науковців у небажанні одностайно погоджуватися з доволі сумнівними припущеннями», – обурюється директорка Вінницького обласного краєзнавчого музею Катерина Висоцька.

Фейковий будинок

Генеалог, архівіст Сергій Фазульянов досліджував архівні документи і разом із членами спільноти “Історія Вінниці” їздив у Шершні оглядати будівлю, яку видають за хату сім’ї Леонтовичів. Сама будівля складена з каменю, її пізніші частини – з цегли.

– Дуже схоже на ті хати, які я бачив – побудовані в перші роки після Другої Світової Війни. Єдине, що її маркує як будинок Леонтовича – це радянська табличка, яку колись навісили на колгоспну контору», – розповів нам Фазульянов.

За його словами, ця будівля як колгоспне майно була розподілена між колишніми членами колгоспу в якості майнових паїв. Поточний фактичний власник їх скупив у селян, але процедуру приватизації так і не провів.

– Коли ми спілкувалися було враження, що власник був би радий позбутися цієї споруди. Ми вертаємось до цього питання щороку, коли місцеві «краєзнавці», назвемо їх так, починають чергову хвилю просування, що це хата Леонтовича. Щоразу, коли хтось наводить документи про пожежу, починаються агресивні випади та ледь не погрози розправи.

Село Шершні – це глухомань без доріг та інфраструктури. Саме з цієї причини створення музею постійно відкладають на потім. Фазульянов тільки вітає, якщо такий музей з’явиться. Але, каже він, не можна його будувати на брехні.

На закиди Фазульянова у фонді відреагували блискавично. Мовляв, зазначена в документах кількість кімнат у будинку «доводить абсолютне співпадіння кількості кімнат та наявності кухні в тому будинку, який зараз стоїть у Шершнях» http://bit.ly/2TSqM0L

Аргументація правоти Фонду та активістів побудована на емоціях та «свідченнях очевидців». Текст не має жодного посилання на документи, які датуються періодом проживання в Шершнях Леонтовичів, а також часом, коли священицька хата згоріла. Як докази наведено або сучасний проєкт, який очевидно створений на основі опису хати з “Приходів”, або перелік пам’яток, куди хата потрапила через те, що на ній в радянський час повісили табличку.

«Мене звинуватили в зневазі до жителів села та активістів. Це не відповідає дійсності – я зневажаю ледарів та маніпуляторів, які замість роботи з джерелами аргументують свою позицію “свідченнями очевидців” та грають на емоціях», – каже Фазульянов.

«По той бік новин» кілька днів тому звернувся до Фонду за роз’ясненням ситуації. Однак відповіді досі так і не отримав.

Радимо медіа перед поширенням перевіряти інформацію, яку надають різноманітні організації.

Фейк про парацетамол і вірус Мачупо

Вчора активно поширювали у фб та месенджерах старий фейк про парацетамол і вірус Мачупо. У фейсбуці наразі пости вже відсутні, але у вайберівських групах досі поширюють.

Цей фейк облетів десятки іноземних країн. Вперше зафіксований був на африканському континенті у 2015 році. Для того, щоб розпізнати фейк, достатньо просто уважно прочитати текст.

«Срочно внимание» – це як?

«Будьте осторожны, чтобы не принимать парацетамол» – бути обережними, щоб не приймати? серйозно?

«Письменное P/500» – це ще що за покемон?

«Новый, очень белый и блестящий» – а як виглядав старий? Чорний? Чи Зелений? І певно був матовий? А взагалі за якою шкалою вимірюється блискучість?

В ньому знаходиться вірус Мачупо – ага, таки так. І звісно, нічого, що вірус переноситься через фекалії та сечу заражених гризунів (переважно ареал поширення – Африка та Південна Америка). І яка різниця, що вірус не може жити в сухих умовах дні, тижні, а то й місяці. Тим паче, що усі таблетки виробляються в стерильних умовах.

«Поделитесь этим сообщением, со всеми людьми» – інакше вас з'їсть бабайка.

«И спасти их жизнь» – що в біса курив автор цього шедевра?

Насправді, це повідомлення – приклад автоматичного перекладу з англійської. Його навіть не відредагували так, як треба.

Не вірте у всілякі нісенітниці і зберігайте критичне мислення!

Чорний піарник розповідає про свою роботу

Від "По той бік новин": Нам вдалося поспілкуватися з людиною, яка займається інформаційними атаками. Віталій одразу попереджає, що відповідатиме ухильно. «Зрозумій, є такі речі, за які вбивають», – пояснює він. Тому просить змінити його ім'я. Хоча навіть так побоюється, що його впізнають – надто вузьке фахове коло. Протягом інтерв'ю Віталій кілька разів просить вимкнути диктофон. І вже не під запис із серцем на долоні розповідає – з прізвищами замовників і тих, проти кого

працює, з назвами компаній та медіа. Але і без цього його анонімність виправдана змістом розмови.Про мораль«Це не переконання, це питання, що хтось своїми брудними яйцями вліз у мій дім»— *Тобі потрібні виправдання за свою роботу? Взагалі є якийсь «кодекс честі», «червоні лінії»?*— Підхід до медіа, який я зараз використовую — купівля, підкуп, використання жадібності — я не вважаю для себе великим гріхом. Це почалося задовго до мене. Тому мені не потрібні виправдання перед собою, у мене немає внутрішнього конфлікту з совістю. Я не сумніваюся в тому, що роблю і не вірю, коли хтось каже, що займається чисто піаром. Лицар у білих обладунках, який ніде, ніколи і ні за що не платить? Не вірю.Глибина моральної безодні, до якої я готовий спуститися — це розмістити позитивну новину в російських ЗМІ про людину, проти якої працюю. А тоді вкинути це в українські соціальні мережі, медіа. Щоб усі побачили, що людину хвалять в країні-агресорі. Таким чином навести на неї хвилю ненависті.— *Було таке, щоб ти відмовився від хорошого гонорару через свої переконання?*— Ні, такого не було.— *Навіть не пропонували?*— Торік мені запропонували попрацювати на людину з партії «За життя». Ця особа не була сепаром, навпаки — український державник, старий номенклатурник, україномовний патріот. Просто через певні обставини опинився в такій компанії. Я сказав, що цей клієнт для мене токсичний і назвав суму в п’ять разів більше звичайного. Це такий увічливий спосіб відмови. Але клієнт мені сподобався. Гадаю, в цій партії він створював би проукраїнський баланс.Я працюю так, аби жертвою моєї роботи став конкретний покидьок. Це не моральність. Ми живемо в країні, в якій триває війна. Мені не дуже подобаються мої роботодавці. Якщо хтось когось замовляє, швидше за все — це також зло. Просто менше. Так чи інакше обидві сторони займаються корупцією. Але одні це роблять на нашому боці, інші — проти нас.— *Наприклад?*— Будівництво «Кримського мосту» — це частина агресії проти моєї країни. Тому компанія, що працює в Україні й водночас брала участь у цьому будівництві, прикриваючись україномовними спікерами, гаслами «Україна єдина» і повним пакетом необхідного піар-супроводу — мій

ворог. У мене є нерухомість на окупованих територіях, друзі з Луганщини, які втратили все. Тому не можна сказати, що я працював суто за гроші. Але й не за переконання. Це питання того, що хтось своїми брудними яйцями вліз у мій дім. Моя знайома тижнями ревіла в слухавку після того, як не змогла поїхати на півострів поховати батька. Досі повертається почуття провини.— *У чому полягала твоя робота проти цієї компанії?*— Компанія оперує великими грішми й держзамовленнями. Щоб атакувати її і зробити токсичною в Україні, мені доводилося через третіх осіб вибудовувати ланцюги з різними медіа. Журналісти мусили ставити незручні питання чиновникам, чому вони працюють з компанією слизького походження, яка бере участь у провокаціях проти України. Десь я це стимулюю фінансами, щоб причетних згадали не зливні бачки, а серйозні медіа. Після цього держслужбовці вимушені виправдовуватися. Відтак їм легше скинути стосунки з цією компанією, аніж співпрацювати далі. Інакше й самі опиняться по вуха в лайні.Про ЗМІ«Є люди, в яких настільки близькі зв’язки з редакціями, що можуть запропонувати статтю за прайсом»

— *Є медіа, з якими неможливо домовитися?*— Я дивлюся на це інакше. Мені не цікаво, принципові журналісти чи ні. Медіа може бути принципове, але постійно «лажати». Для мене це просто засоби комунікації. Якщо мені треба щоб загорілося в дупі впливових людей, зливний бачок не спрацює. Треба працювати одразу з серйозними ЗМІ. Професійний піарник враз розпізнає точку входу. Для цього є суто технічні засоби — моніторингові аґентства зі своїми алгоритмами. За 700-1000 гривень на місяць вони надсилатимуть замовникові сповіщення, щойно десь згадається його ім’я в заданому контексті. Ділінь!У мене багато знайомих в медіа, але я цим не користуюся, оскільки близькі зв’язки — це завжди можливість відмовитися. Тому я виходжу через налагоджені канали, в яких усе вирішують гроші. Є люди, що мають настільки міцні контакти з редакціями, що можуть просто запропонувати розміщення статті за прайсом. Скажімо, одна новина — $100. За негативну може бути в 2-3 рази

більше. Мені, як правило, потрібна дуже якісна робота, тому я можу заплатити й до тисячі баксів. Але так, аби це спрацювало відмінно. Щоб новина піднялася, потрібен синхронний вкид – щоб засвітилася одночасно в багатьох медіа. Це вже буде коштувати кілька тисяч доларів.– *Це контакти на рівні журналіста, редактора чи топ-керівництва?*– Немає якогось знаменника. Скрізь по-різному. Є топові сайти, про які всі знають, у них дуже висока відвідуваність. І при цьому з ними дуже легко домовитися. І це не сайти-сміттярки.– *У журналіста, який ставив для тебе проплачену новину, потім бували проблеми?*– Якщо так випадково сталося, значить я випадково когось підставив. Я так не працюю. Якось у мене була неприємна ситуація, коли клієнт дуже сильно затягнув час. Редакція закінчувала роботу, в це чергування ми вже не встигали поставити текст. Я вибачився перед замовником, запевнив, що наша співпраця продовжиться. Після чого він спробував домовитися в обхід мене, почав виходити на керівництво видання, яке не було в курсі домовленостей. В цю мить я сказав, що якщо він зараз це зробить, я негайно почну робити йому неприємності.Про лідерів суспільної думки«Сімейний лікар з райцентру – ось лідер суспільної думки, а не якийсь блогер»– *Ефективніше працювати зі ЗМІ чи в соцмережах через лідерів суспільної думки?*– Блогери, лідери думок – це все особистості. Вони не будуть так працювати – насрімо на цього і підтримаймо цього. Так вони втратять значну частину своїх читачів. Щонайбільше, що вони зроблять – акцентують на чомусь увагу. Така послуга коштує кілька сотень доларів за допис. Остаточна ціна залежить від кількості підписників, що це за авдиторія, з якою кількістю людей замовник проконтактує. Останнє визначається не за кількістю лайків (це вже давно не працює), а за реакціями – коментарі та поширення, які відображаються в стрічці інших користувачів.– *Як ти визначаєш, до якого саме «лідера» звернутися?*– Перед тим як почати співпрацю, я вивчаю кількість ботів серед підписників. Якщо не можу використати лідерів думок в соцмережах, у яких дуже виросло еґо або задорого просять, я застосовую різноманітні групи. Там значно менше реакцій, але кількість контактів захмарна. Для цього у

мене є навіть фейковий профіль, через який я роблю необхідні «вкиди».Кажуть: ми живемо в віртуальному світі і слово лідера суспільної думки в фейсбуці для багатьох є визначальним. Насправді це не так. Сімейний лікар у своєму районі – ось лідер думок, а не якийсь блогер. Медіа просрали свою репутацію. Особливо ті, що посилаються на диванних експертів з 10-50 тисяч підписників, які висловлюють експертну думку «Все буде Україна», пишуть про зраду чи перемогу.Досягнення та провали«Грошей недостатньо. Потрібно по-справжньому ненавидіти людину, проти якої працюєш»– *У тебе були провали?*– Є такі дорогі речі, як поширення чуток. Моїм провалом була спроба використати цю схему у великому місті. Якщо в сільській місцевості, в регіонах це працює, то тут глухо. Люди індивідуалісти. Їм не цікаво слухати чужу думку. У них є своя. І те, що ти намагаєшся їм нав'язати – їм геть не цікаво.– *А як ти поширюєш необхідні чутки?*– Спочатку треба дослідити місцевість, отримати портрет мешканців: вік, зацікавлення, чим займаються, які болі, яким діалектом говорять. Потім знайти людей, які розумітимуть місцеві проблеми та інтереси. Це можуть бути швачки, бухгалтери, вчителі – люди найрізноманітніших професій. А далі за певною логістикою вони їздитимуть у транспорті парами і говоритимуть певні речі, щоб інші пасажири це чули.Цікаво, що в тролейбусах це не працює. Працює в автобусах, на автобусних станціях. Мотивовані грішми особи починають розмову на потрібну їм тему, втягують в це сторонніх людей. Причому, якщо ми працюємо проти когось, грошей недостатньо. Вони повинні по-справжньому ненавидіти людину, про яку говорять.Якщо йдеться про певний округ, необхідно покрити всі маршрути на ньому. Це ефективно, але за умови, якщо користуватися цим не довше 2-3 місяців. Якщо люди почнуть їздити за одним і тим самим маршрутом, заводити ті самі балачки, це перестане працювати. Важлива логістика.– *Скільки це коштує?*– На все про все – щонайменше 30 тисяч доларів. Це якщо йдеться тільки про громадський транспорт. Якщо підключати таксі, буде значно дорожче. Працює це за схожою схемою: до таксистів підсідають наші люди і користуючись тим, що ті балаболи, починають «втирати» їм, що,

наприклад, начальник району косоокий. А чому він такий? Бо в нього камера в оці і він все записує. Якусь напівправду, напівфакти. Таксисти це запам'ятовують як інсайд і починають поширювати серед своїх клієнтів.— *А кондуктор міг би поширювати такі чутки?*— Будь-яка людина може бути ефективною. У мене є дуже освічений знайомий, мало не кандидат наук. Але працює на заводі, стоїть 10 годин і збирає щось там руками. Просто тому, що не хоче викладати в школі. Тобто, кондуктор не обов'язково став кондуктором через те, що дурний. Але він пасажирів не тішить, правда ж? А тут необхідно створити певну атмосферу.— *Тож якщо таксист почне щось розповідати, цілком можливо — це результат твоєї праці?*— Якщо це невелике місто — можливо. Але якщо ми говоримо про якісь фантастичні речі, які живуть у головах таксистів, на кшталт пласкої землі, жидо-масонської змови — це реальна робота російської пропаганди, яка зацікавлена в тому, щоб засмітити людям мізки всілякою маячнею.— *Наскільки дієві чутки?*— У нас був випадок, коли ми на такій кампанії ліквідували людину, опустивши її підтримку виборцями на окрузі в три рази — з 60% до 20%. Але це не лишеавтобуси. Там була потужна провокація, відеозйомка, людина сильно осоромилася на всю свою цільову авдиторію. Тобто ми спровокували це, зняли, потім було залякування, і це спрацювало все в комплексі. Не можна сказати, що чутки були вирішальними. Ми розробили цілу стратегію.

Законопорушення«Моя задача — дестабілізувати людину. Щоб вона помилялася або впала в депресію»— *Перерахуй проєкти, якими особливо пишаєшся.*— У двох із трьох випадків мені вдалося домогтися того, щоб певна особа не стала депутатом. При чому за одну з них протягом останніх 20 років виборці віддавали більшість голосів. Опонентом було так зване «нове обличчя» — геть порожня людина. М'яко кажучи — не проста задача. Частково спрацювала франшиза Зеленського. Але на цьому окрузі без нашої роботи не факт, що це сталося б.З одного боку, я радий, що вдалося жбурнути з Ради справжнього покидька. З іншого — чи пишаюся, що ми привели до влади порожнє місце? Ні, не пишаюся.

Просто я розумію, що шкоди від нього буде значно менше, ніж від попередника.— *На що ти готовий піти заради мети?*— Був депутат-середнячок, який без кінця атакував певний холдинґ. Користуючись депутатськими повноваженнями, намагався зарейдирити. Холдинґ мені замовив його. Все що потрібно було — це залякати. Тоді саме на слуху були «кейси» зі вкидом людей в сміттєбак. Отож на всіх його зустрічах за ним ходили люди з баком. Вони не мали наміру кидати його туди, але ж він цього не знав, йому боязко і він тікав. Для його цільової авдиторії це виглядало жахливо. Враз уся харизма розсипалася.З бачками взагалі стрьомна історія. Я не користувався цим методом, бо дуже дорого — понад 25 тисяч баксів. Це пов’язано з тим, що це груповий організований напад на народного депутата. До того ж не просто нардепа, а впливову людину з охороною, яка сама по собі вміє викручуватися в кризових ситуаціях.Більш безпечна і доступна схема — це замовити групу молодиків, які підійдуть до депутата сфотографуватися. Вже перед спуском гачка вони розстібають куртки під якими футболки з нацистськими написами. Або якесь «славянскоє єдінство». Потім це вкидують в інтернет. І ти вже нічого не зробиш із цим.— *Твоя робота доводила кого-небудь до відчаю?*— Авжеж. Інколи складно вплинути на репутацію. Тож моя робота полягає в тому, щоб внутрішньо дестабілізувати людину. Щоб вона почала помилятися або заховалася, впала в депресію. Це може бути особистий компромат. Це не працює в площині масової комунікації, на публіку. Якщо у людини коханка, якісь особливості сімейного життя або сексуальної орієнтації — українці ставляться до цього лояльно. А от саму людину, проти якої використовують такий компромат, це може дуже сильно похитнути і травмувати.Пошуком такої інформації займаються технічно підготовлені люди. Наприклад, мають коптери, якими готові пожертвувати — їх можуть збити. Або ж спеціальну оптику, яка дозволяє слідувати за машиною, вчасно змінюючись на перехрестях, щоб людина нічого не запідозрила. Таким чином замовник знає, за якими адресами їздить та чи інша особа. І це все не для медіа, зібрані дані просто передають людині проти якої працюють. Часто цього буває достатньо. В залежності від

задачі, така послуга може коштувати до трьох тисяч доларів за день роботи.Маніпуляції та фейки«Фейкові новини не потрібно вигадувати, їх необхідно ініціювати. Журналістські стандарти — це речі, які можна використовувати в своїх цілях»— *Ти маніпулюєш людьми?*— Постійно. Скажімо, ти чітко позиціонуєш себе, як патріот. Інколи я користуюся такими емоціями, аби вирішувати свої задачі. Якось працював у регіоні, де національно орієнтованих людей використовують як опудало. Часто це особи з певною формою психічної патології і якнайменше — з ефектом Данінґа — Крюґера. Люди несуть таку маячню, а головне зі впевненим виглядом. Я з ними просто домовлявся, давав гроші, за це вони влаштовували щиросердну акцію-пікет проти мого замовника. Таким чином у нього на контрасті зростав рейтинг.Це і є справжній фейк. Коли ти вкидуєш у ЗМІ вигадану новину, це вже не працює, не справляє на людей жодного враження. На них діють ті речі, які вони бачать і з якими особисто контактують. Тому новини не потрібно вигадувати, їх необхідно ініціювати.— *Як не стати жертвою твоєї роботи?*— Ми всі купуємося на ті чи інші новини, підібрані для нас алгоритмами або на розсуд якоїсь редакції. Фейсбук і гугл показують те, що ми раніше шукали, журналісти дивляться на відвідуваність або читабельність тем. Вони нам кажуть, що ось цей чиновник проколовся, що він корупціонер — про це і розслідують. А ось про іншого вони не показують. Бо він тихий, акуратний, вміє вигрібати з кризових ситуацій або має толкового контрпіарника. Так чи інакше нам на очі потрапляють новини за чиїмось суб’єктивним вибором. Інколи це супроводжується суб’єктивної оцінкою. І всі ми потрапляємо під вплив цієї інформації.Я це знаю, тому стараюсь показати позиції всіх зацікавлених сторін. Наприклад, ми умовно когось обвинувачуємо. Потім знаходимо опонента, даємо йому висловитися, але робимо це недолуго. Ніби й дали слово, але маніпулятивно представили. Інколи для ускладнення маніпуляцій показуємо ще якусь третю сторону. В кожному разі у виграші лишається мій замовник.Так звані журналістські стандарти — це речі, якими можна керувати, з якими можна працювати й використовувати в своїх цілях. Щонайменше в тій частині, яку

саме новину ви читаєте.— *Тобі подобається те, чим займаєшся?*— Так, ця робота хороша, цікава. Нетипова.*Спілкувався Сергій Одаренко*

Епоха бідности: фейк на 100 тисяч гривень

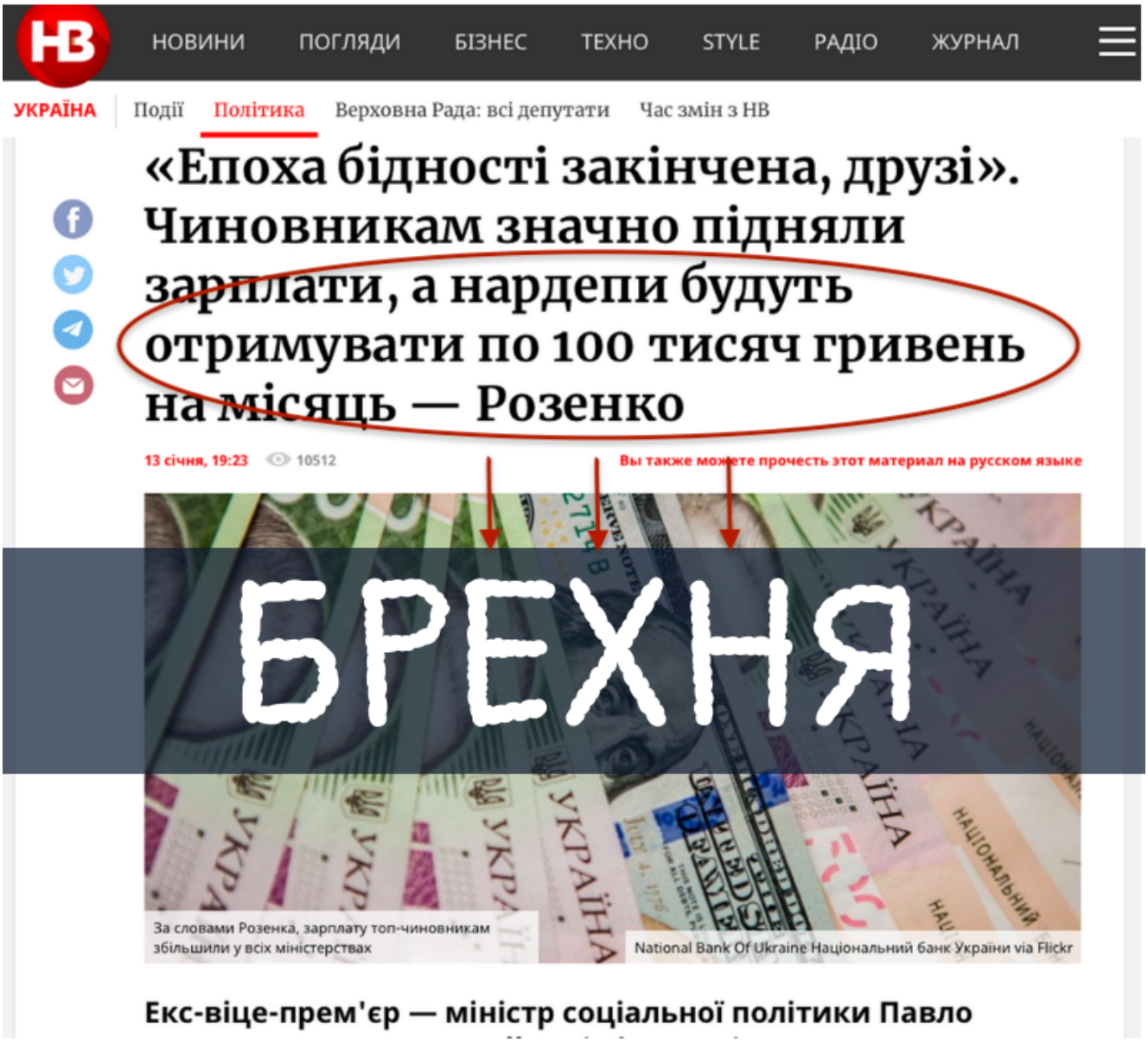

Зізнавайтеся, хто зловився на фейк про те, що нардепам зробили зарплати по 100 тисяч гривень?

Цей фейк запустив Павло Розенко на своїй фейсбук-сторінці, а медіа радісно підхопили.

Десятки медіа на основі фейсбук-поста Павла Розенка (уже ексчиновника) зробили новини, телеканали навіть сюжети зняли і розказали не тільки про винагороди у міністерствах (це правда), але й послалися на інформацію від Павла Розенка про зарплати нардепів.

Усю інформацію, яку пишуть у фейсбуці, варто перевіряти. Особливо, перед тим, як поширювати її або робити з неї новину.

По-перше, останній акт, який регулює заробітні плати нардепів – ось ця постанова http://bit.ly/30tTruF Прийнята ще у 2017 році і досі чинна (дякуємо Lena Synkovych, що зорієнтувала)

По-друге, ми поспілкувалися вранці з кількома народними депутатами, які ні словом, ні духом про підвищення зарплат.

По-третє, Дмитро Разумков на пленарному засіданні Верховної Ради теж спростував цю інформацію. Йдеться лише про індексацію виплат народним обранцям – в середньому це близько 3000 гривень. http://bit.ly/3858Rb2 Загалом, індексацію проводять всім найманим працівникам.

В ефірі Громадське радіо Олексій Кошель, голова КОМІТЕТ ВИБОРЦІВ УКРАЇНИ також розказав про зарплати нардепів і чому сума у 100 тисяч гривень – не відповідає дійсності.

Щодо зарлат чиновників (працівників міністерств). Так, деякі особи задекларували сотні тисяч гривень зарплат та премій. Деталі тут http://bit.ly/2uN9gkd

З огляду на такі нарахування, спікер Верховної Ради Дмитро Разумков сьогодні під час пленарного засідання запропонував заслухати позицію міністрів, а можливо, й прем’єр-міністра, щодо цих премій 17 січня під час години запитань до уряду.

Простіше кажучи, викликають міністрів «на ковер». Слідкуємо за ситуацією.

Як журналісти спекулюють на антивакцинаторській темі

Знову про фейки та маніпуляції на темі вакцин.

За півтора роки нашої роботи нам доводилося спростовувати десятки міфів про щеплення та вакцинацію. Щоразу, як нам пишуть: “а чи правда, що вакцина (що від вакцинації, внаслідок

вакцинації і т.д.)”, ми перевіряємо інформацію і пишемо пояснення особисто нашим підписникам. Чому не на широкий загал? Бо на цій темі спекулюють, а рух антивакцинаторів набув неабиякого розмаху.

Ми були шоковані, коли побачили випуск програми «Геометрія Л» від проєкту BIHUS.info, де антивакцинаторам дали трибуну для виголошення фейків та маніпулятивних заяв.

Фактично, зібрали всі тригери, які автоматом збільшують кількість переглядів. Менш ніж за добу під відео з’явилося понад 700 коментарів, тоді як під попередніми випусками їх близько 400-500. Але «зрада» навіть не в цьому. Наукові спростування так і не прозвучали http://bit.ly/35J6F7K

Але ж є ведучий, думали ми. Денис Бігус – ще той тертий калач, бачив смаленого вовка. І одна справа показувати політичні протиріччя і зовсім інша – давати майданчик для поширення маніпуляцій, які будуть використовувати як аргументи батьки, чиїм дітям потрібно робити щеплення.

Однак програма тривала, з екрану сипалися маніпуляції та оціночні судження, які потім використовуватимуть як факти.

До речі, ось тут наша Alyona Romanyuk спростовувала брехню Сергія Гули про вакцинацію в Японії. Адвокат використовує класичний приклад маніпулювання – змішує частину правди і частину брехні. http://bit.ly/3a6CDye

Ось тут спеціально для нас Nataliia Bushkovska @Nataliia Bushkovska розібрала в деталях передачу, де ніби-то для балансу думок покликали двох батьків: один виступав за вакцинацію, інший – проти. І це нічого, що один з них – айтішник, інший – юрист. Є різниця між балансом думок і поширенням брехні http://bit.ly/2QLpKSf.

А ось тут ще ми спростовували фейк опоблоку про порушення причинно-наслідкових зв’язків щодо медреформи та вакцинації http://bit.ly/2QMDtbN

А ось тут Уляна Супрун розповідає про вакцини та вакцинацію http://bit.ly/2QNc1ui

Також рекомендуємо переглянути відео Артем АлбулКлятий раціоналіст щодо вакцин https://youtu.be/vVcoDMatU5E

Чим програма “Геометрія Л” шкідлива?

Глядачі «Геометрії Л» навіть якщо додивляться випуск до самого кінця, так і можуть лишитися з переконанням, що вакцинація небезпечна. Ба більше – у тих, хто раніше так не вважав, після «аргументів» гостей студії такий сумнів може закрастися.

Хід із питанням про гомеопатію – хороший. Але! У нас частина суспільства вірить у чудодійну силу гомеопатії. Тому те, що одним людям виглядає нісенітницею, іншим – ще один доказ.

Немає нічого об’єктивного в тому, аби просто дати людям можливість наговорити неправду та маніпуляції. Є різниця між тим, щоб показувати різноманіття думок і поширювати маніпулятивні твердження. Наслідки від поширення побрехеньок та маніпуляцій на майданчику ютуб-каналу Бігус.Інфо будемо спостерігати з наступною хвилею антивакцинаторів.

Оскільки ця тема є гарячою для суспільства і має наслідки для життя і здоров’я українців, після кожної озвученої брехливої тези можна давати спростування. Хоч озвучене, хоч у вигляді екранного тексту. Або наприкінці програми окремим блоком дати людям можливість дізнатися правду. Надіємося, що в майбутньому команда Bihus.Info зробить окремий випуск, де слово дасть фахівцям. Але де гарантія, що ошукані нинішньою програмою люди його подивляться?

Що каже Бігус?

Автор і ведучий Денис Бігус визнає, що формат цієї програми не є журналістикою. На його переконання, цей проєкт не про явище, а саме про людей. Він називає це простою фіксацією реальності. Мовляв, береться група осіб, ставляться уточнюючі питання, щоб

розкрити, що вони думають. Підтвердження чи спростування їх твердженням не передбачається.

«Йдеться лише про відбір групи за якимсь критерієм. Бажано «незвичним» і питання, які дозволяють показати – що у цієї групи в житті і в голові. Кожна група, яка має антипатиків (що антивакцинатори, що вакцинатори, що прибічники Порошенка, що виборці Зеленського, що поліцейські) – викликає якийсь обсяг реакцій «обоже, яка маячня». Більше того, інколи таку реакцію вони викликають і в редакції, чо. Але така реальність» http://bit.ly/2taj7QA

У майбутньому Бігус таки планує зібрати у студії популяризаторів науки. Але й від неоднозначних гостей не збирається відмовлятися. Так, наприклад, він сказав, що хоче запросити в програму «прибічників теорії пласкої Землі». Якщо назбирається достатньо таких людей.

Дівчатам – посуд, хлопцям – інструменти. Гендерна рівність у школі

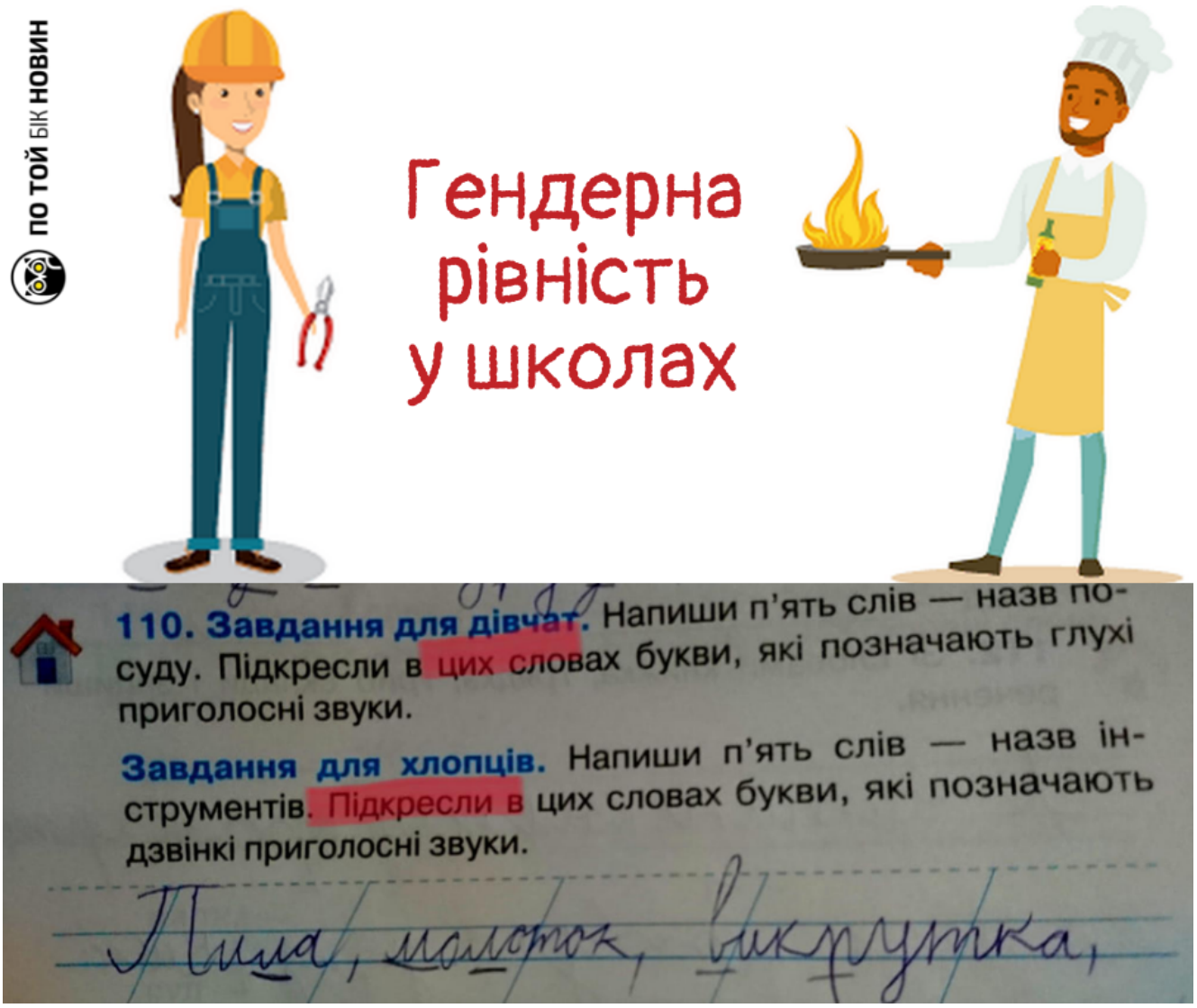

#нампишуть

Не переплутайте! Дівчатам – посуд, хлопцям – інструменти. Принаймні так вважають в Міністерстві освіти.

Батьків київської школи обурило завдання в робочому зошиті з української мови для третьокласників. Дівчатам пропонується написати п'ять слів – назв посуду, хлопцям – назв інструментів.

«Значить, хлопцям, які зараз повсюдно працюють барменами, кельнерами та кухарями, знати назви посуду геть не обов'язково? А дівчатам щоб прибити полицю обов'язково треба викликати майстра чи спершу вийти заміж?» – дивується киянка Леся Івашкевич.

Зошит, про який йде мова, не просто чиясь приватна ініціатива.

Його схвалено для використання комісією з педагогіки та методики початкового навчання при Міносвіти восьмого січня 2014 року (ISBN 978-617-656-288-7). Автори: М. Вашуленко, Н. Васильківська, О. Мельничайко.

Якщо школярів примудрилися поділити за статями в зошиті з української мови, що вже казати про уроки праці? Хоча на папері методичні рекомендації щодо викладання трудового навчання у 2019/2020 навчальному році спільні для всіх http://bit.ly/37OHOki, на практиці досі зберігається поділ на окремі групи для хлопців та дівчат.

Ми опитали батьків та учнів із кількох різних шкіл – всі це підтвердили. «Поділ є, ніколи не було спільних уроків. Хлопці займаються електронним конструюванням, а дівчата в'яжуть. Хіба коли вчитель хворіє – тоді можуть всіх разом зібрати», – розповідає учень сьомого класу 52-ї київської школи Іван Громовий.

Винятки хіба що в школах з невеликою кількістю учнів у класах або коли бракує вчителя для однієї з груп. «Для хлопців немає трудовика, так вони з дівчатами то бісером плетуть,то ще якусь фігню роблять», – каже матір учня восьмого класу другої столичної школи.

«Знайома з Німеччини була щиро здивована, коли дізналася, що на уроках трудового навчання у нас є поділ на дівчачі та хлопчачі види робіт. У Німеччині всі діти разом вчаться майструвати або готувати їжу», – запевняє мати школярки Лариса Олексишина.

У Міносвіти визнають, що проблема рівности в українських навчальних закладах досі є. Підручники містять дискримінацію, а окремі вибіркові предмети, ховаючись за факультативністю, – відверте упослідження за всіма ознаками.

«Гендерна рівність в Україні – проблема, яку намагаються замовчати. Хлопчики в Україні, за результатами PISA, сильно відстають від дівчат у читанні. Дівчата складають 79% тих, хто

вступають на гуманітарні науки, лише 23% – на інженерні, 32% – на будівництві та архітектурі. Природний порядок, скаже більшість. Насправді, за результатами PISA, батьки частіше очікують, що їхні сини, а не доньки, працюватимуть у галузі науки, техніки чи інженерії – навіть тоді, коли їхні 15-річні хлопчики та дівчата ладнають з математикою на одному рівні», – розповідає міністерка освіти і науки Ганна Новосад http://bit.ly/2QKrpYz